

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 184/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cob 111/2017 z 29. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich základných

práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 111/2017 z 29. novembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 20. decembra 2015 Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) platobným rozkazom sp. zn. 10 Rob 623/2005 zviazal [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), zaplatiť sťažovateľovi ako žalobcovi sumu 15 934,08 € s príslušenstvom.

Sťažovateľ v sťažnosti chronologicky opisuje priebeh konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 Cb 3/2006 (ďalej len „prvostupňové konanie“), priebeh konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 4 Cob 75/2013, 4 Cob 52/2014 a sp. zn. 4 Cob 111/2017 (ďalej len „odvolacie konanie“) a priebeh konania vedeného Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 Obdo 66/2014 (ďalej len „dovolacie konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Okresný súd Košice-okolie Rozsudkom sp. zn. 12 Cb/3/2006-370 zo dňa 28. 01. 2013 rozhodol:

I. Konanie v časti istiny v sume 2.661,66 eur a v časti istiny v sume 3.476,24 eur zastavuje.

II. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.158,78 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,5 % ročne zo sumy 1.158,78 od 16. 11. 2004 do zaplatenia úrok z omeškania zo sumy 3.476,24 eur od 16. 11. 2004 do 15. 3. 2011 a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti návrh zamieta.

IV. O trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach Uznesením, sp. zn. 4 Cob/75/2013-392 zo dňa 8. 10. 2013 nasledovne:

I. Zrušuje rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby a v zrušenom rozsahu vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V nadväznosti na Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, Okresný súd Košice-okolie Rozsudkom, sp. zn. 12 Cb/3/2006-407 zo dňa 4. 2. 2014 rozhodol:

I. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 6.834,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,5 % ročne zo sumy 11.382,91 eur od 16.11.2004 do 25. 2. 2006, zo sumy 10.311,18 eur od 26. 2. 2006 do 15. 3. 2011, zo sumy 6.834,92 eur od 16. 3. 2011 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti návrh zamietla.

III. O trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti tomuto Rozsudku v zákonom predpísanej lehote podal odvolanie žalobca aj žalovaný, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach, Rozsudkom sp. zn. 4 Cob/52/2014-472 zo dňa 27. 06.2014, ktorým rozhodol:

I. Potvrzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby vo výške 1.071,71 eur.

II. Zrušuje rozsudok v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6.834,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 14,5 % ročne zo sumy 11.382,91 eur od 16. 11. 2004 do 25. 2. 2006, zo sumy 10.311,18 eur od 26. 2. 2006 do 15. 3. 2011, zo sumy 6.834,92 eur od 16. 3. 2011 do zaplataenia a vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti nad 1.071,73 eur a v zrušenom rozsahu vec vracia súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.

Proti tomuto Rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby vo výške 1.071,71 eur, podal žalobca dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením, sp. zn. 2 Obdo/66/2014 zo dňa 29. 2. 2016 nasledovne:

I. Najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. júna 2014, č. k. 4 Cob/52/2014-472 v jeho potvrdzujúcom výroku a rozsudok Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 4. februára 2014, č. k. 12 Cb/3/2006-407 vo výroku, ktorým návrh zamietol, zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Košice-okolie na ďalšie konanie.

V odôvodnení tohto Uznesenia Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, keďže neobsahuje postačujúce vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd v časti zamietnutia žaloby v rozsahu 1.071,73 eur rozsudok prvého stupňa potvrdil. Tieto rozhodnutia sú z tohto dôvodu v časti zamietnutia návrhu arbitrárne, nepreskúmateľné a zjavne nedôvodné, čím došlo v konaní k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Podľa dovolacieho súdu, je zrejmé, že súd prvého stupňa a odvolací súd zaťažili konanie a rozhodnutie závažnou procesnou vadou a preto také rozhodnutie nemôže byť vecne správne.

Okresný súd Košice-okolie Rozsudkom, sp. zn. 12 Cb/3/2006 2 zo dňa 26. 06. 2017 rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.409,26 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Žalovaný má nárok na náhradu 31,54 % trov konania proti žalobcovi.

IV. Štát má nárok na náhradu 65,77 % trov štátu proti žalobcovi a 34,23 % trov štátu proti žalovanému.

Proti tomuto Rozsudku vo výroku a všetkým jeho častiam podal žalobca odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd Rozsudkom, sp. zn. 4 Cob/111/2017 zo dňa 29. novembra 2017 napadaným rozsudkom nasledovne:

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti – nad rozsah 2.409,26 eur.

II. Potvrďuje rozsudok vo výroku o nároku na náhradu trov konania žalovaného proti žalobcovi a o nároku štátu na náhradu trov 65,77 % proti žalobcovi.

III. Odmietla odvolanie žalobcu proti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 2.409,26 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím, po právoplatnosti tohto rozsudku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v priebehu súdneho konania dochádzalo k zásadným rozdielom názorov všeobecných súdov o výške priznaného nároku a výšky úrokov z omeškania, ktoré mal žalovaný uhradiť sťažovateľovi.

Napádaný Rozsudok Krajského súdu v Košiciach obsahuje diametrálne rozdiely v porovnaní s konaním na Okresnom súde Košice-okolie, kde v pôvodnom konaní bol sťažovateľovi priznaný nárok proti žalovanému vo výške 6.834,92 eur s prísl. a v napádanom rozsudku odvolacieho súdu bola priznaná sťažovateľovi suma už len vo výške 2.409,26 eur s prísl., čo predstavuje v zmysle odôvodnenia rozsudku Krajského súdu (str.20) len sumu úrokov z omeškania. Rozsudok ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo je v tejto časti absolútne nepreskúmateľné a arbitrárne.“

Sťažovateľ ďalej v podanej sťažnosti preukazuje, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, trpí aj viacerými procesnými vadami, a uvádza:

„Na pojednávaní dňa 09. 11. 2009 bol vykonaný pomerne rozsiahly zvukový záznam z pojednávania a následne mal byť vykonaný prepis záznamu z diktafónu do zápisnice z pojednávania.

Súd účastníkom konania na pojednávaní uskutočnenom dňa 25. 01. 2010 oznámil, že zápisnica z prechádzajúceho pojednávania nie je vyhotovená z dôvodu technických problémov.

Pojednávanie dňa 25. 01. 2010 bolo odročené za účelom doplnenia znaleckého dokazovania na neurčito s tým, že právnemu zástupcovi žalobcu bola súdom uložená povinnosť doručiť súdu v lehote 30 dní otázky pre súdneho znalca. Právny zástupca žalobcu splnil súdom uloženú povinnosť a dňa 01. 02. 2010 doručil súdu otázky pre znalca.

Toto tvrdenie sa nezakladá na pravde, nakoľko počas pojednávania bolo nahrávanie plynulé, čo usudzujeme z toho dôvodu, že keď sudkyňa ukončila určitú fázu diktátu do diktafónu a následne pokračovala, tak sa vracala k tomu čo už predtým nadiktovala. Z tohto dôvodu tvrdíme že ide tvrdenie účelové, a ak sudkyňa zistila vadu technického zariadenia mala bezodkladne zorganizovať nové pojednávanie s tými istými účastníkmi, ktorí boli ako svedkovia vypočutí na pojednávaní v čase poruchy zariadenia. Ak tak sudkyňa neurobila tak jej tvrdenie o vade technického zariadenia sa nám javí ako

nehodnoverné a jej konanie ako účelové ktoré poškodilo práva žalobcu na spravodlivý proces a túto skutočnosť je nutné prisúdiť na ťarchu konajúceho súdu.

Následne súd viac ako 2 a pol roka vôbec nekonal, po celú dobu nevykonal žiaden procesný úkon vo veci a pojednávanie bolo vytýčené až na deň 10. 09. 2012. Na tomto pojednávaní dňa 10. 09. 2012 (po takmer 3 rokoch) sa súd snažil zrekonštruovať dokazovanie vykonané na pojednávaní dňa 09. 11. 2009, z ktorého nebol vyhotovený zvukový záznam a na tomto pojednávaní súd už ani neuvažoval o doplnení znaleckého dokazovania a dokazovanie v rámci rekonštruovaného pojednávania zo dňa 09. 11. 2009 viedol úplne rozdielnym smerom.

Ďalšie vážne procesné pochybenie súdu vidíme v tom, že súd na pojednávaní konanom dňa 15. 10. 2012 odročil toto pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 30. 10. 2012, no toto pojednávanie bez odôvodnenia zrušil a následne nariadil pojednávanie na deň 28. 01. 2013, kde vyhlásil rozsudok, hoci tento mal už byť v tento deň aj vyhotovený a doručený účastníkom konania, no rozsudok súd následne doručil žalobcovi až dňa 11. 04. 2013.“

Sťažovateľ k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uvádza, že je toho názoru, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca.

V sťažnosti ďalej poukazuje na to, že «*V zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. V uvedenom prípade sme názoru, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca.*

Pojem zákonného sudcu vyčerpávajúco definoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo svojom rozhodnutí č. k. II. ÚS 577/2015, podľa ktorého je tento pojem definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva.

K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov, a následne obsadenie príslušného súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené

z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada pridelovanie vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon.

Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny.

Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo za účelový (II. ÚS 893/2014).

V súlade s ustanovením § 3 ods. 3 základných zásad činnosti súdov zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci.

Od začiatku súdneho sporu od roku 2005, teda viac ako 10 rokov bola zákonnou sudkyňou predsedkyňa Okresného súdu Košice - okolie Mgr. Nicola Kuzmiaková. Zákonná sudkyňa vykonala rozsiahle dokazovanie, boli vypočutí viacerí svedkovia, bolo nariadené znalecké dokazovanie za účasti dvoch znalcov. Sme názoru, že zákonná sudkyňa bola riadne oboznámená s celým súdnym spisom, za jej účasti bol vykonaný väčší počet pojednávaní a boli vypočutí svedkovia...

Máme zato, že v danom prípade bol porušený zákon, ak v takomto obsahovo a technicky náročnom súdnom spore bol zmenený zákonný sudca po 10 rokoch, ktorý bol s celou kauzou oboznámený, vykonal dokazovanie a je preukázateľné, že zmena zákonného sudcu mala reálny vplyv na rozhodnutie vo veci v neprospech sťažovateľa.

Za senát zložený zo zákonných sudcov možno považovať len senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí tvorili tento senát v čase pridelenia veci. Ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu, ktorá vyplýva zo základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (a čl. 38 ods. 1 listiny), nezodpovedá prípad, ak zákonný sudca senátu, ktorému bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie, bol zmenený bez splnenia zákonných predpokladov na vykonanie takejto zmeny neskoršie vydaným rozvrhom práce ako riadiacim aktom predsedu súdu (prípadne jeho zmenami

a doplneniami). K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie by malo dochádzať v zásade len výnimočne (IV. ÚS 459/2012-73).

Sme toho názoru, že nebol dôvod na zmenu obsadenia senátu odvolacieho súdu, kde namiesto pôvodného člena senátu JUDr. Romana Rizmana, ktorú po celú dobu bol oboznamovaný so súdnym sporom bol následne vymenený novým členom JUDr. Jozefom Vancom.».

Sťažovateľ k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza:

„Sme názoru, že k porušeniu označených práv malo dôjsť ústavne neakceptovateľným odôvodnením napadnutého rozsudku, resp. jeho arbitrárnosťou. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, vyvodzujeme z nedodržania ústavnoprávných požiadaviek, ktoré sú kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s námietkami a tiež pochybenia v procesnom postupe, ktorý jeho vydaniu predchádzali.

Je nepreskúmateľný záver súdu prečo nepripustil procesný útok žalobcu, ktorý v konaní preukázal, že žalovaný si neuplatnil reklamačné práva z titulu vád a fakturácie predpísaným spôsobom u žalobcu tak ako to vyžaduje ustanovenie § 562 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalovaný si teda nemohol uplatňovať tieto práva z dodávky prác a výkonov ako aj fakturácie (ktoré tvoria nedeliteľnú súčasť zmluvy o dielo) až v súdnom konaní...

Je nepreskúmateľné, ak práce boli skutočne vykonané, aby niekto v rozpore s dobrými mravmi tvrdil, že vykonané navyše práce boli zahrnuté v zmluve, hoci výkaz a výmer vykonaných prác to nedokazoval a tento výkaz a výmer predkladal žalovaný žalobcovi pre výpočet ceny diela...

Ak nebol vykonaný projekt strechy a k tomu projektu nebol doložený výkaz a výmer, tak nie je možné považovať za chybu žalobcu, že boli v zmluve uvedené zlé podmienky, ktoré žalobca v rámci tohto záväzku akceptoval. Žalobca v celom konaní konal čestne a v dobrej viere, v snahe aby žalovanému nevznikla žiadna škoda, nevykonaním pokrytia celej strechy. Ak by to žalobca nebol vykonal a teda aj rozsahu navyše prác, bol by žalovaný utrpel značnú škodu zo zatekania.

Prieči sa potom dobrým mravom, ak žalovaný tieto naviac práce listivým spôsobom získal už vopred pri uzavretí zmluvy o dielo, a takýto postup nemôže požívať ochranu v obchodnoprávných vzťahoch.

Súdne konanie ktoré predchádzalo vydaniu napádaného rozsudku trpí aj viacerými procesnými vadami, ktorými došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd rovnako v konaní neprihliadal na procesný útok žalobcu, jeho dôkazy bral ako nepodložené, výpovede svedkov ako nehodnoverné, vrátane výpovede žalobcu, no bral za pravdivé výpovede žalovaného a jeho svedkov, ktorý vypovedali účelovo a bez toho aby bol k tomu doložený dôkaz.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 4 Cob/111/2017 z 29. novembra 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn. 4Cob/111/2017 zo dňa 29. novembra 2017 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.000,00 € (slovom päťtisíc eur), ktoré mu je Krajský súd Košice povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 390,50 € (tristodeväťdesiat eur a päťdesiat centov), ktorú mu je Krajský súd Košice povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokátskej kancelárie JUDr. Ivana Jurčišina, advokát. Mlynská 26, 040 01 Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o sťažnosti sťažovateľa v rámci jej predbežného prerokovania zistil, že najvyššiemu súdu podal 28. februára 2018 prostredníctvom okresného súdu dovolanie smerujúce proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Následne ústavný súd zistil, že okresný súd spis vzťahujúci sa na konanie vedené pod sp. zn. 12 Cb 3/2006 na rozhodnutie o podanom dovolaní najvyššiemu súdu do času predbežného prerokovania sťažnosti ešte nepredložil.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti

všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Ústavný súd odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom.

V okolnostiach prípadu sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013), čo zakladá dôvod na jej odmietnutie ako neprípustnej.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na to, že aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania

dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa uplatnením zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018